

Můj anděl strážný

Poslední
přání

Victoria
Schwabová

ALBATROS

Můj anděl strážný – Poslední přání

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Victoria Schwabová
Můj anděl strážný – Poslední přání – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

*Můj anděl
strážný
Poslední přání*

Victoria
Schwabová

ALBATROS

Kapitola 1.

Mikayla

Mikayla Stevensová je zlatá.

Takhle to slečna Annette vždycky říkala, ale dnes večer to platilo doslova. Měla na sobě zlatý trikot a tmavou kůži měla poprášenou zlatými třpytkami – pokaždé když se dotkla obličej, trocha třpytek jí ulpěla na ruce. Zadívala se na svůj odraz v zrcadle a napadlo ji, že připomíná jednu z postaviček, které zdobí poháry pro vítěze.

Na Drexton chodí jen zlaté dívky, opakovala si. Když jí ale pohled sklouzl z obličeje dolů na její postavu, zarazila se a začala si vyjmenovávat své nedokonalosti: Nejsem dost vysoká. Nemám dost dlouhé nohy. Nemám dost úzký pas. *Narovnej se*, nakázala by slečna Annette. *Nohy k sobě*.

Přinutila se stoupnout si rovně a usmát se. Tak, jak to měla nacvičené. Vítězný úsměv.

Nedaleko od Mikayly se u tyče rozcvičovala její spolužačka Sára. Ta byla o několik centimetrů vyšší, samá ruka, samá noha a štíhlá jako proutek. Měla na sobě třpytivě zelený trikot a blondaté vlasy si stáhla do utaženého drdolu. Na druhém konci místnosti si hlouček osmiletých a devítiletých žáků Taneční skupiny Filigree nacvičoval skupinové číslo.

V sólové kategorii soutěžily jen Sára s Mikaylou.

Přípravná místnost byla hlučná a plná tanečníků z celého kraje – od malých dětí až po náctileté. Někteří na sobě měli jednoduché trikoty, jiní daleko zdobenější kostýmy (těm Mikayla záviděla, ačkoliv slečna Annette vždycky říkala, že odvádějí pozornost od talentu). Všichni čekali, až přijdou na řadu. Transparent nade dveřmi hlásal MISTROVSTVÍ SEVERO-VÝCHODNÍ DIVIZE.

„Pět minut, děvčata,“ zavolala slečna Annette a povytáhla si parádní svetr s logem taneční školy. Sára vystoupí jako první a Mikayla hned po ní.

Najednou ji zachvátila panika. To se jí stávalo pokaždé, když měla vystoupit. Žaludek se jí nervózně zavrtěl. Zнала svou sestavu i pozpátku, každý pohyb, každý tón hudby, takže by to mělo být perfektní.

Musí to být perfektní.

„*Tanečnice z Filigree*,“ zatrylkoval hlas z reproduktoru. „*Sára Olbrightová a Mikayla Stevensová*.“

Všichni v místnosti se opět soustředili, slečna Annette rozhodně tleskla a hnala Mikaylu se Sárou chodbou k jevišti.

„Hodně štěstí, Sáro,“ popřála jí Mikayla.

„Sára se jen pousmála. „Já štěstí nepotřebuju,“ řekla, když mířily do potemnělého zákulisí. Mikayla už chtěla vzít za

kliku, když vtom ji slečna Annette vzala za rameno a otočila k sobě.

„Nechci stříbro,“ řekla příkře. „A nechci ani bronz. Takže co chci?“

„Zlato,“ odpověděla Mikayla.

Slečna Annette se usmála a odhalila nepřirozeně bílé zuby. „Přesně tak.“ Narovнала se a trochu Mikaylu popostrčila. „Vím, že mě nezklameš.“

Mikayla polkla a přikývla, zatímco si slečna Annette spěchala sednout do hlediště.

Potom Mikayla nahlédla za oponu a uviděla porotce u dlouhého stolu, vedle nich poháry a pod nimi peněžní odměny v úhledných obálkách. Ona potřebovala vyhrát. Potřebovala vyhrát kvůli rodičům.

Za porotci sedělo publikum tvořené masou příbuzných, přátel, trenérů a tanečníků, kteří již měli svá čísla za sebou a čekali na závěrečné vyhlášení. Mikaylina máma tam taky někde seděla a vše natáčela na iPad. Slečna Annette jim řekla, že někdy sedí v publiku i lovci talentů. Mikayla jednou viděla plakát, na kterém stálo: TANČI, JAKO BY SE NIKDO NEDÍVAL, ale slečna Annette se tomu vysmála, prý protože vždycky se někdo důležitý dívá.

Mikayle bušilo srdce. Zavřela oči a snažila se vyčistit si hlavu, ale jediné, co slyšela, byla slečna Annette a její *zlato, zlato, zlato*.

Skončilo další vystoupení, hudbu vystřídal potlesk a tři veselá děvčata ve stejných modrých kostýmech ruku v ruce odhopkala z jeviště.

Sára prošla za oponu, vydechla a zmizela na pódiu. Publi-

kum ztichlo, začala hrát hudba, Mikayla odehnala hlasy ve své hlavě a vzpamatovala se.

Byla další na řadě.

Kapitola 2.

Aria

Venku na chodníku se vytvořil stín.

Objevil se zčistajasna, schoulený ve tmě mezi dvěma pouličními lampami. Všichni byli uvnitř a sledovali dění na jevišti, takže nikdo neviděl, jak stín roste nebo jak se plní světlem. Nikdo neviděl ten náznak křídel nad jeho rameny. Nikdo neviděl, jak z něho vystoupila dvanáctiletá dívka s kudrnatými zrzavými vlasy a modrým náramkem. A nikdo neviděl, jak ta dívka říká svému stínu: „Dobrá práce,“ a jak poklepává nohou, dokud stín nezmizí.

Nikdo sice neviděl, jak Aria vystoupila na svět, ale byla tu. Potřetí na novém místě.

Potřetí a naposledy.

Aria se zachvěla vzrušením. Už jen jedna dívka, už jen jedna mise a ona si konečně vyslouží svá křídla. A pak ... Aria vlastně nevěděla, co se stane pak.

Ale jedno po druhém.

Vydechla a žasla nad tím, jak před ní její dech vykouzlil obláček. Natáhla k němu ruku, ale rozplynul se ještě dřív, než se ho vůbec dotkla. Divné.

Bylo mnohem chladněji než na tom minulém místě. Otrásla se a přitáhla si kabát těsněji k sobě. Najednou si uvědomila, že vlastně má na sobě kabát! A také džíny, svetr a hnědé kozačky, které co nevidět obarvila na hezký odstín fialové, a usmála se.

V dálce se jí naskytl krásný výhled: shluk vysokých útlých budov, které se natahovaly k obloze. *Velkoměsto*. Aria nikdy v takovém městě nebyla a těšila se, až ho prozkoumá.

Potom uslyšela hudbu vycházející z budovy napravo a otočila se. Na ceduli před vchodem bylo napsáno, že se uvnitř koná Mistrovství severovýchodní divize – ať už to bylo cokoliv. Aria zamířila ke dveřím. Cítila totiž v kostech, že přesně tam má jít.

Ve vstupní hale bylo plno zvláště oblečených chlapců a děvčat, kteří pobíhali sem a tam, ale nikdo z nich nebyl označený modrým kouřem, po kterém Aria pátrala. Všude byly vidět třpytky, lícidla a tyl, ale modrý kouř nikde.

Hudba vycházela ze sálu, a tak Aria potichu otevřela dveře a protáhla se dovnitř. Bylo tam hrozně moc lidí. Tolik, že se začínala obávat, jestli vůbec najde toho, koho hledá. Někteří seděli v hledišti v kostýmech, jiní v normálním oblečení – a na jevišti právě tančila blondátá dívka v zeleném trikotu. Byla vysoká a štíhlá a její pohyby byly nacvičeně elegantní. Aria pozorovala, jak po celém jevišti skáče, padá a točí se až do závěrečné pózy na jednom koleni. Publikum tleskalo a Aria se přidala, přitom zkoumala místnost ve snaze zachytit náznak

modrého kouře. Nic. Dívka na jevišti se uklonila a vypadala, že je se sebou spokojená. Pak odběhla do zákulisí. V první řadě sedělo několik porotců, kteří teď něco škrábali do svých poznámek.

Potom hlediště opět utichlo. Arii sklouzl pohled opět na jeviště a vtom ji uviděla.

Bylo to hezké děvče. Měla tmavou kůži pokrytou zlatými třpytivými lícidly a vlasy stažené do drdolu ovázaného zlatou stuhou. Byla oblečená do třpytivě zlatého trikotu s jednoduchou zlatou sukénkou, a tak pod světly v sále zářila od hlavy až k patě.

Jediné, co k ní neladilo, byla stuha modrého kouře, která jí kroužila kolem ramen.

Jakmile ji Aria uviděla, zbystřila. To je ona! Této dívce má pomoci. Naposledy.

Nikdo jiný v sále onen modrý kouř vidět nemohl. Aria ale ano, jasně a zřetelně. Měl stejnou barvu jako její náramek. Přejela po něm prsty a nahmatala poslední prázdný kroužek, který čekal na píрко.

Aria se usmála a světlo nad tanečnicí se o něco více rozzářilo.

Dívka zaujala pózu, ohnula se dozadu jako květina a tak hluboko, až si Aria myslela, že ztratí rovnováhu. Ona ji ale neztratila. Dokonce i její kouř se kolem ní točil s jistou noblesou.

Začala hrát hudba a dívka se dala do tance.

Měla drobnou postavu, ale když tančila, zaplnila celé jeviště. Aria ji pozorně sledovala, ohromená jejím talentem. Bylo na ní něco okouzlujícího – to, jak se pohybovala, jako by splývala s hudbou. Aria si musela připomínat, že onen modrý kouř není součástí tance, že jej tvoří něco z dívčina života.

Ale co?

Tvář tanečnice halila maska klidu, ale v jednu chvíli – na zlomek vteřiny – dívka zavřela oči a na rty se jí vkradl malý nenápadný úsměv. V ten moment se její kouř ztenčil. Byl to ale opravdu jen okamžik, pohrbený kdesi uprostřed sestavy. Když se zastavila, zakloněná ve stejné pozici, v jaké začínala, její kouř byl hustší než dřív.

Dav tleskal, porotci zapisovali, a když se dívka usmála znovu, byl to jiný úsměv. Upjatý, nacvičený úsměv. Zmizela v zákulisí a Aria se vydala za ní. Nemohla zrovna vyběhnout na jeviště, a tak se přikrčila a prostě šla, přitahována k dívce, jako by mezi nimi bylo neviditelné lano.

Zahnula za roh a našla ji, jak se sklíčeně opírá o zeď. Už nevypadala jako ta tanečnice na pódiu, ta byla hrdá, sebevědomá a jistá. Tahle dívka vypadala zkroušeně.

„Mikaylo,“ zvolala žena, která měla stejně tmavou pleť jako děvče (až na ty třpytky) a stejné hnědé oči. Aria si domyslela, že to bude její máma. „Byla jsi báječná!“

Mikayla, pomyslela si Aria. To je hezké jméno.

Dívka vzhledla, ale neusmívala se. „Vynechala jsem jednu otočku,“ špitla.

„Jakou?“

„Na konci. Měla jsem udělat čtyři, ale byly jen tři.“

„Toho si nikdo nevšiml.“

„Já ano.“ Mikayle se do očí hrnuly slzy. Její máma ale jen zamlaskala a tlačila ji zpátky do sálu.

„Hele,“ prohodila Aria, když ji mýjela, „byla jsi fakt skvělá.“

Mikayla ji obdařila tím stejným prázdným úsměvem. Řekla *díky*, ale Aria měla pocit, že ji vlastně vůbec neposlouchala,

jako by byla myšlenkami někde úplně jinde. Aria šla za ní zpět do sálu.

Ostatní tanečníci byli dobří, někteří dokonce velmi dobří, ale nikdo se nemohl vyrovnat dívce ve zlatém trikotu. Aria proto nebyla překvapená, že vyhrála svou kategorii. Blondatá dívka obsadila druhé místo.

Když si šla Mikayla Stevensová (vyvolali její celé jméno) převzít pohár a peněžní odměnu, její kouř opět o něco více ztěžknul. Aria z toho byla zmatená. Vždyť vyhrála, tak co ji tak rozrušilo? Aria zamžourala na kouř, jako by čekala, že v něm všechny problémy uvidí, ale viděla jen zlatou Mikaylu v modré mlze.

Kapitola 3.

Mikayla

„Tady je ta moje zlatá holka!“ zvolala slečna Annette, když Mikayla vyšla ze sálu. Potom jí stiskla ruku a podotkla: „Zítřa zapracujeme na té otočce.“

Mikayla si k sobě přitiskla pohár a šek a přikývla.

Sára držela svou druhou cenu jen konečky prstů, jako by se jí štítila.

„A co jsi čekala?“ vysvětlila Sáře slečna Annette. „Tvůj výkon byl na stříbro.“

Nedaleko stáli Sářini rodiče, ale ti ji buď neslyšeli, anebo to alespoň předstírali. Sára vypadala, že se rozpláče. Dorazila i ostatní děvčata z Filigree. Skupinová formace vybojovala bronz, ale slečnu Annette to zřejmě moc nezajímalo.

„Tak pojď,“ řekla Mikaylina máma. „Pojedeme domů.“

Mikayla si přes zlatý trikot oblékla bundu s logem Filigree.

„Tatínek dneska moc chtěl přijít,“ řekla máma a zapínala si kabát.

„Já vím.“ Dřív chodíval Mikaylin táta na všechna vystoupení, než přišel o práci. Teď skoro celé dny tráví hledáním nového zaměstnání. Úplně ho viděla, jak sedí v kuchyni shrbený za počítačem, v jedné ruce svírá hrnek s kávou, druhou zuřivě tluče do klávesnice a rozesílá jeden životopis za druhým. Z domu vycházel jen tehdy, když šel na pohovor. Zatím žádný z nich nevyšel. Máma práci měla – pracovala v malé firmě jako grafička. Moc peněz ale nevydělávala, a tak jako by jejich životy ztratily rovnováhu a hrozilo, že se zhroutí.

„Ale natočila jsem mu to!“ zamávala mamka iPadem. „Můžeme se na to doma podívat.“

Když vycházely, potkaly zase tu zrzku, co jí řekla, že byla skvělá. Usmála se na ni a Mikayla jí úsměv oplátila. Něco na té holce bylo, ale Mikayla nemohla přijít na to, co to je.

„Jsem na tebe tak pyšná,“ řekla máma. „Měly bychom si dát horkou čokoládu nebo tak něco. Víš, na oslavu.“ Mikayla zakroutila hlavou. Už takhle byla nejmenší tanečnicí, nemohla si dovolit ještě přibrat. Ne když se blíží konkurz na Drexton. „Co je s tebou, Miki?“ naléhala mamka. „Právě jsi vyhrála a nevypadá to, že bys z toho měla radost.“

Mikayle nejspíš trochu povadl úsměv. Znovu se k němu přinutila a odvětila: „Ale já *mám* radost, jsem jen unavená.“

Soutěž se konala až za městem, v New Jersey, a tak musely jet autem místo metrem. Nastoupily do auta a pak už jim cesta ubíhala ve zpětném zrcátku. Projížděly kolem kina a nákupního centra a Mikayla se schoulila na svém sedadle. Už si ani nepamatovala, kdy naposledy viděla nějaký film nebo šla

nakupovat něco, co nesouviselo s tancováním. Píchlo ji z toho u srdce.

Mamce zazvonil telefon. Volal táta.

„Už jsme na cestě,“ řekla do telefonu, který zvedla, když zastavila na červené. „Ano, byla dokonalá.“ Mikayla se při tom slově zachvěla. „Další zlato. Jo, natočila jsem to. Dobře, tak za chvíli čau.“

Stevensovi bydleli v Brooklynu v domě, který stál namáčkнутý na sousedy z obou stran. Byl vysoký a útlý jako tanečník a postavený z pěkných tmavých cihel. Mikayla ten dům milovala.

A proto tak nenáviděla ty krabice. Byly navršené u dveří a v rozích, děsivé jako stín, hrozba, neustálá připomínka toho, že když táta práci nenajde, a to brzy, budou se muset ze svého milovaného domu přestěhovat do maličkého bytu někde daleko odsud.

Krabice se začaly jedna po druhé objevovat po celém domě. Nejdřív mamka říkala, že chce jen uklidit a vytřídit věci, které už nepoužívají. Ale krabice přibývaly, i když už s tříděním skončila.

„Máme moc věcí,“ vysvětloval táta. „Tolik toho nepotřebujeme.“ Myslel tím ale, že tam, kam se přestěhují, je nebude kam dát.

„Tady je moje holčička,“ zvolal a vstal od stolu. Vypadal unaveně, ale přesto k ní natáhl ruce a ona se mu vrhla do náruče, jako když byla malá. Jeho ruce ji stále dokázaly naprosto pohltnout, až se cítila úplně malinká.

„Ahoj tati.“

Pustil ji a obdivně si prohlížel nejnovější pohár. „Už nám po-

malu dochází místo,“ zažertoval a znovu usedl za stůl. Mikayla se zamyslela nad tím, kdy asi skončí v krabicích i její poháry.

Chip, Mikaylin energický a neúnavný pejsek, vystřelil zpod stolu, vyskočil na Mikaylu a začal jí olizovat obličej. Zasmála se a nálada se jí zlepšila. Když voříšek s olizováním skončil, měl černou srst poprášenou zlatem. Máma ho pustila na zahrádku a začala po tátovi sbírat nahromaděné hrnky od kávy.

Když Mikayla pokládala obálku s výhrou vedle konvice, dělala, že nevidí nezaplacené složenky, které se tam vrší.

Svou první výhru tenkrát přinesla rovnou tatínkovi.

„Pomohlo by to?“ zeptala se.

Doufala, že pohled na peníze jej alespoň trochu rozveselí, ale on se tvářil spíš ještě nešťastněji.

Mikayliny vyhrané peníze vždycky vkládali na speciální účet určený pro vysokou školu. Teď ale věděla, že ty peníze potřebují její rodiče. Nikdy to neřekli, jako by se ji tím snažili chránit před skutečností, že jsou na mizině. Pravda ale byla všude kolem. Jako ty krabice.

„Můžeme jimi zaplatit tancování,“ dodala Mikayla, když viděla, jak táta váhá. „To je logický, ne? Tanec zaplatím tancem.“

„Tak dobře,“ odpověděl jí táta neochotně. „Dáme je na tancování. Ale jen než bude ten konkurz.“

Ten konkurz. Jen na něm teď záleželo. Konkurz na Drextonskou taneční akademii. Nejprestižnější taneční školu ve městě. Otevírali málo míst, konkurzy byly jednou za rok a to pouze na jejich pozvání a každý student Drextonu dostal stipendium. Dost peněz, aby se pokryly poplatky za akademii, za školu i soutěže.

Prostě všechno.

Což znamenalo, že se tam musí dostat.

„Tak mi ukažte to vítězné vystoupení,“ kývl táta směrem k iPadu, který máma vytahovala z kabelky.

Postavila ho na stůl a všichni tři se k němu přisunuli.

Rodiče byli nadšení. Mikayla sledovala tu zlatou dívku na jevišti a měla pocit, jako by se dívala na někoho jiného.

Věděla, že to byl dobrý výkon, ale jediné, co viděla, byly chyby. Chyby, které ji stály body. Sice vyhrála, ale ne o moc. Úplně klidně mohla prohrát. Mohla být druhá, což je to samé jako prohrát.

Porotci k ní byli mírní.

Komise v Drextonu ale nebude.

„Jsem na tebe moc hrdý, Miki,“ zazubil se na ni táta, když video skončilo.

„Já taky,“ přidala se máma. „Co kdyby ses šla převléct a tohle přidala k ostatním?“ ukázala na pohár.

Mikayla věděla, že je to znamení, že si rodiče potřebují promluvit o samotě. Od té doby, co táta neměl práci, mluvili tičným ustaraným hlasem a Mikayla občas zaslechla slova jako *náklady* nebo *nájem* a *dávky*.

Vzala pohár a šla do svého pokoje, kde se z trikotu převlékla do tepláků a starého trička. Z obličeje si odstranila zbytky trpytek, rozpustila si drdol a prohrábla husté tmavé vlasy. Z kuchyně slyšela přidušené hlasy rodičů.

Venku na zahradě Chip na něco štěkal. Nejspíš na veverku, byl jimi posedlý.

S pohárem v ruce vyklouzla Mikayla z pokoje a zamířila do sklepa.

Co pamatuje, tak sklep byl vždycky jejím královstvím. Hrá-

la si tam na módní přehlídku, dívala se s kamarády na filmy, stavěla pevnosti a věšela plakáty. To bylo ještě tehdy, kdy byl tanec jedním z tuctu jejich koníčků a než se stal středem jejího vesmíru.

Před třemi lety jí rodiče k devátým narozeninám nechali sklep předělat na soukromé taneční studio se vším všudy, jako je zrcadlová stěna, tyč a poličky na poháry.

Bylo jich pár stříbrných a bronzových, ale většina z nich byla zlatá.

Ten nejnovější postavila na poslední volné místo.

Tady krabice nebyly. Zatím.

Vedle poliček s poháry visel nástěnný kalendář. U data, které vypadalo děsivě blízko, si napsala slovo DREXTON a červeně ho zakroužkovala.

Mikayla si promnula oči. Byla vyčerpaná. Ale otočila se k zrcadlu a protáhla se. Zvedla ruce a začala se točit, jako to udělala na vystoupení. Až na to, že tentokrát zvládla jednu, dvě, tři, čtyři otočky, než se opět zastavila.

Zkusila to znovu.

Jedna, dvě, tři, čtyři.

Poličky s poháry se rozmazaly, jak nespustila oči ze zrcadla a točila se, točila, točila a najednou se zastavila. Ne proto, že by piruetu zkazila, ale protože v zrcadle něco zahlédla. Tedy ne v zrcadle, ale v okně za sebou. Nebylo to úplně okno, alespoň ne takové, kterým můžete vylézt ven, ale jen takové úzké okýnko, kterým bylo vidět na trávník před domem. Měla ale dojem, že v něm viděla něčí obličej. Což byla hloupost, protože by ten dotyčný musel ležet na zemi, aby ji viděl. Mikayla to nechala být a opět zvedla ruce.

„Mikaylo!“ volala na ni mamka seshora.
Nechala ruce zase spadnout dolů a zavolala zpět: „Už jdu!“
Ještě se ohlédla k oknu, ale samozřejmě tam nikdo nebyl.

Kapitola 4.

Aria

„Tak to bylo těsný,“ zašeptala Aria svému stínu.

Krčila se totiž na zemi před Mikayliným domem a mžourala mrňavým okýnkem dolů do sklepa.

Aria se ke Stevensovým dostala dřív než Mikayla (stínem se cestuje rychleji než autem). Prošla nízkou brankou až na zahrádku za domem, ale narazila na nečekaný odpor v podobě psa. To štěkající stvořeníčko ji dokázalo vycítit, i když nebyla vidět, a tak zacouvala zase zpátky. Zviditelnila se a už chtěla odejít, když vtom zahlédla, že se ve sklepe rozsvítilo světlo.

Přikrčila se a sledovala, jak se Mikayla točí a točí a točí – motala se jí z toho hlava už při tom pohledu – a nepomyslela ani na zrcadlo, ani na to, že je vidět, dokud nebylo pozdě.

Opět neviditelná se přitiskla ke zdi a počkala, než světlo ve sklepe zhaslo. Potom vzhlédla a přemýšlela, který pokoj patří

Mikayle, ačkoliv to bylo stejně jedno. Nemohla totiž dovnitř bez dovolení.

V tu chvíli se otevřely dveře, avšak nebyla to Mikayla, ale její táta. Vynášel zrovna odpadky. Aria viděla dovnitř a překvapily ji krabice, které tam byly naskládáné, jako by se rodina měla co nevidět stěhovat. A pak ten pes – říkali mu Chip – vystartoval hned za tátou a hnal se přímo na Ariu. Štěkal, vrtěl ocasem a dloubal ji mokrým čumákem do kolenou.

„Hodný pejsek,“ zašeptala Aria.

„Chipe!“ křikl na něj pan Stevens a hodil pytel s odpadky do popelnice. Pan Stevens popošel blíž, popadl Chipa, odtáhl štěkajícího psa dovnitř a zavřel dveře.

Aria vydechla úlevou a zviditelnila se, jen okamžik předtím, než u vedlejšího domu zastavil kluk na kole. Seskočil, sundal si batoh a strhnul si přilbu. Měl rozčuchané hnědé vlasy, modré oči a byl asi stejně starý jako Mikayla.

Uviděl, jak Aria stojí před Mikayliným domem a zarazil se.

„Ahoj,“ pozdravil ji.

„Nazdar,“ řekla Aria.

„Ty jsi Mikaylina kámoška?“

Aria přikývla. Byla to malinká lež. A vlastně ani tak moc nehlala, protože měla v plánu se její kámoškou stát.

„Netušil jsem, že má ještě čas na kamarády.“ Řekl to takovým zvláštním způsobem. Tak nějak ostře, skoro ublíženě. „Se vším tím jejím tancováním.“ Aria nevěděla, co na to má říct. „Promiň,“ dodal a zavrtěl hlavou. „To bylo drsný. Jen mi chybí.“

Aria se vlídně usmála. „Jak se jmenuješ?“

„Alex,“ odpověděl a zamknul si kolo k zábradlí. „Tak ji ode mě pozdravuj,“ řekl a zmizel uvnitř.

Aria znovu obrátila pozornost k Mikaylině domu. Nemohla tu jen tak celou noc stát a čekat na rozbřesk nebo Mikaylu. (Tedy mohla, ale nepřišlo jí to jako dobře využitý čas.)

A tak se šla projít.

Bylo chladno, ale Aria toho chtěla vidět co nejvíc. Na zápěstí jí cinkalo poslední prázdné poutko na náramku, připomínka, že tohle je její poslední úkol, že všechno, co začne, musí také skončit. Ne že by se úplně bála, jen nechtěla ztrácet čas nečinným postáváním.

Jak tak šla, přemýšlela o Mikayle Stevensové – co byla zač a proč jí byla Aria vyslána na pomoc. Přemítala o tom, co už o ní ví: soutěž, zlatý pohár – celá stěna pokrytá zlatými poháry – a její nacvičený úsměv. Krabice na stěhování, tatínkovy utrápené oči a Alexova poznámka o tom, že není k zastižení. Aria se snažila přijít na to, co z toho tvoří Mikaylin modrý kouř, nebo jestli jej tvoří všechny ty věci dohromady.

Ať to bylo cokoliv, Aria už přijde na to, jak jí pomoci. Jako vždycky.

Mezitím se kolem ní ztlumila světla, ale přišlo jí, že i tak stále září. Na tomhle místě byl život, taková energie, kterou jiná místa neměla. Líbilo se jí tu.

Pokračovala dál, nohy ji příjemně bolely a sledovala shluky světla, které označovaly obrovské budovy. Přešla velký kruh lemující rozlehlý temný park a prošla kolem vysoké kamenné budovy.

Aria vzhledla a zjistila, že stojí před širokou zakřivenou bránou. Byla moc hezká, ozdobená vyřezanými stříbrnými lístky a nápisem BROOKLYNSKÁ BOTANICKÁ ZAHRADA.

Aria sice nevěděla, co znamená *botanická*, ale věděla, co je zahrada, a zrovna takhle vypadala působivě.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.